

Sygn. akt: I C 1102/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukła
Protokolant:	Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 r.

sprawy z powództwa B. Z.

przeciwko R. S. (1)

o zapłatę kwoty 4.428 zł

I. zasądza od pozwanego R. S. (1) na rzecz powódki B. Z. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od dnia 21 marca 2014 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego R. S. (1) na rzecz powódki B. Z. kwotę 81 zł (osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IC 1102/15

Uzasadnienie wyroku z 22 kwietnia 2016 r.

Powódka B. Z. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. S. (1) kwoty 4428 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 27 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 100 zł. W uzasadnieniu swoich żądań powódka wskazała, że reprezentowała pozwanego w sprawie zawisłej przed Sądem Pracy w K., uzyskując korzystne dla niego rozstrzygnięcie. Strony ustnie ustaliły, że zapłata na rzecz powódki w wysokości 3600 zł, z tytułu prowadzenia wskazanej sprawy, nastąpi po dokonaniu wpłaty należności głównej (z tytułu odszkodowania za niegodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy) na rzecz pozwanego, zasądzonej w sprawie toczącej się przed Sądem Pracy.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznał, że powódka reprezentowała go przed Sądem Pracy, a strony ustaliły wynagrodzenie z tego tytułu na 3600 zł jednak zapłata miała zostać dokonana po zapłacie na rzecz pozwanego zasądzonych kosztów sądowych. Pozwany otrzymał jedynie zapłatę należności głównej, a po otrzymaniu zasądzonej kwoty kosztów sądowych, zapłaci powódce żądane wynagrodzenie. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. Z. wykonuje zawód radcy prawnego. Reprezentowała pozwanego w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy przez (...) Huty (...) (dalej - (...)). Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem z 20 listopada 2008 r. sygn. akt IV P 3/08 uwzględnił powództwo i zasądził na rzecz pozwanego R. S. (1) kwotę 21 000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, a także orzekł o obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł. Od wyroku (...) złożyła apelację, postępowanie jednak zostało umorzone wskutek ogłoszenia upadłości przez (...). Powódka, na podstawie kolejnego pełnomocnictwa udzielonego przez pozwanego, zgłosiła wierzytelność do listy wierzytelności. Obie wierzytelności (z tytułu odszkodowania i kosztów) zostały ujęte na liście wierzytelności.

Dowód- pełnomocnictwo do reprezentowania pozwanego w sprawie przeciwko (...) k.8, pełnomocnictwo do zgłoszenia w imieniu pozwanego wierzytelności w postępowaniu upadłościowym k. 7, zgłoszenie wierzytelności k.14, wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z 20 listopada 2008 r. sygn. akt IV P 3/08 k. 15, postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie z 31 marca 2009 r. k.16, zeznania powódki k. 72-73, częściowo zeznania pozwanego k. 73

Pozwany, po rozwiązaniu stosunku pracy przez (...), pozostawał osobą bezrobotną. Dlatego, już po zakończeniu postępowania o odszkodowanie, powódka zaproponowała pozwanemu, żeby zapłacił jej kwotę 3600 zł, gdy otrzyma on od (...) zapłatę należności głównej. Strony nie uzgadniały kwestii wliczenia podatku od towarów i usług (VAT) do uzgodnionej kwoty. Warunki umowy zostały uzgodnione ustnie.

Dowód- zeznania powódki k. 72-73, częściowo zeznania pozwanego k. 73

Pozwany otrzymał odszkodowanie za należność główną w dwóch ratach, druga rata została przelana na jego konto 26 czerwca 2013 r. Należność z tytułu zasądzonych kosztów sądowych została ujęta na liście wierzytelności pod pozycją 263 i zalicza się do III kategorii wierzytelności. Pozwany w 2014 r. sprzedał dom i otrzymał z tego tytułu 600 000 zł

Dowód- wiadomości email od (...) k. 28-29, częściowo zeznania pozwanego k. 73

W dniu 16 lipca 2013 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...). Należność do zapłaty wynosiła 4428 zł (należność netto 3600 zł)

Dowód- faktura VAT k. 13

Powódka wezwała pozwanego ponownie do zapłaty w piśmie z 5 sierpnia 2013 r. W dniu 10 marca 2014 r. powódka wystosowała kolejne pismo do pozwanego, wzywając go do zapłaty należności do dnia 20 marca 2014 roku. Pozwany pismem z 19 marca 2014, odpowiadając na wezwania do zapłaty wskazywał, że zapłaci kwotę 3600 zł po otrzymaniu jej od (...).

Dowód- pisma powódki z 5.8.2013 r. k. 9, 10.3.2014 r. k.12; pisma pozwanego z 23.7.2013 r. k. 10; 19.3.2014 r. k.11; 27.8.2013 r. k. 30

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Zostały one sporządzone w przepisanej przez prawo formie, przez osoby do tego powołane, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności lub rzetelności. Ponadto okoliczności te zostały potwierdzone zeznaniami stron, złożonymi na rozprawie

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania powódki B. Z.. Są one spójne, logiczne, potwierdzone pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. O wiarygodności powódki świadczy fakt, że w trakcie przesłuchania stwierdziła, iż „na temat VAT-u nie było rozmowy, ale wychodziłam z założenia, że będzie taka sytuacja jak z kosztami przyznanymi z urzędu” (k. 73)- takie stwierdzenie pokazuje, że powódka dokładnie relacjonuje przebieg zdarzeń i ustalenia pomiędzy stronami. Nie ukrywa faktów dla siebie niekorzystnych. Jej zeznania w znacznej części potwierdzone są zeznaniami pozwanego, którym Sąd w większości daje wiarę. Pozwany przyznał, że łączył go z pozwaną stosunek zlecenia, a także że kwota 3600 zł została ustalona jako zapłata za reprezentowanie pozwanego przed Sądem Pracy. Strony zgodnie stwierdziły, że powódka odroczyła termin płatności z uwagi na trudną

sytuację finansową pozwanego. W zasadzie jedyną kwestią, w której strony się różniły, była kwestia odroczenia terminu płatności. W ocenie Sądu zapłata została odroczone do czasu zapłaty należności głównej i w tym zakresie Sąd daje wiarę powódce. Strony zgodnie twierdzą, że powódka odroczyła termin płatności z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanego. Jednak powódka nie prowadzi działalności charytatywnej, nie reprezentowała pozwanego pro publico bono i dlatego odroczyła termin płatności do uzyskania należności przez pozwanego. Intencją powódki było odstąpienie od żądania od pozwanego zapłaty w sytuacji, gdy nie posiadał on środków do życia. Skoro pozwany otrzymał odszkodowanie (w znacznej wysokości- 21 tysięcy złotych) może zatem z tej kwoty pokryć koszty zastępstwa procesowego. Nielogiczne byłoby, aby powódka uzależniała otrzymanie swojego wynagrodzenia od otrzymania przez pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Koszty te są zasądzone na rzecz strony, nie na rzecz pełnomocnika. Powódka odroczyła termin płatności do uzyskania należności, z której pozwany będzie mógł uregulować koszty zastępstwa procesowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 735 § 1 k.c. „§ 1 Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. § 2. W braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie. Przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa.”

Z kolei art. 744 k.c. stanowi, że „W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.”

Jak wynika z przywołanych przepisów zlecenie jest, co do zasady, umową odpłatną. Tak było również w rozpatrywanej sprawie. Strony zgodnie ustaliły wynagrodzenie na 3600 zł. Powódka zgodziła się, aby pozwany zapłacił wynagrodzenie za świadczone przez nią usługi dopiero po otrzymaniu należności głównej, z uwagi na jego trudną sytuację materialną. Powódka wykonała usługę, do której się zobowiązała (reprezentowała pozwanego przed sądem). Zachowanie pozwanego zmierza do tego, aby pozbawić ją należnego jej wynagrodzenia. Może się np. okazać, że pozwany nigdy nie otrzyma zwrotu zasądzonych kosztów sądowych (jego wierzytelność znajduje się na pozycji 263 i została zaliczona do III kategorii wierzytelności, zatem jest możliwe, że nie zostanie ona zaspokojona). Tymczasem pozwany otrzymał znaczne środki finansowe- należność główną, ponadto sprzedał dom i z tego tytułu uzyskał kwotę 600 000 zł. Postępowanie pozwanego świadczy o uchylaniu się od wykonania zobowiązania.

Zgodnie z art. 750 k.c. „Do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.” Jak słusznie zauważył SA w K. w wyroku z 19.3.2010 r. sygn. akt I ACa 32/10: „Nie ulega wątpliwości, że umowa o zastępstwo strony przed sądem przez adwokata należy do umów o świadczenie usług, do których na mocy odesłania z art. 750 kc stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, w zakresie nie uregulowanym normami dotyczącymi funkcjonowania adwokatów.” (treść wyroku dostępna na [http://www.\(...\).sa.gov.pl/container/orzeczenia/I_ACa_32-10.pdf](http://www.(...).sa.gov.pl/container/orzeczenia/I_ACa_32-10.pdf))

Sąd oddalił powództwo w zakresie żadanego podatku VAT- strony uzgodniły kwotę 3600 zł. Z punktu widzenia klienta (będącego osobą fizyczną) najważniejszą informacją jest całkowita kwota, jaką będzie musiał zapłacić. Jeżeli powódka chciała, aby 3600 zł stanowiło jej wynagrodzenie netto, a do tego chciała doliczyć podatek VAT, to powinna to jasno pozwanemu przedstawić. Pozwany nie miał obowiązku domyślać się, czy do umówionej kwoty zostanie jeszcze doliczony podatek VAT.

Zgodnie z art. 751 pkt. 1 k.c. „z upływem dwóch lat przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom.”

W niniejszej sprawie przedawnienie nie nastąpiło. Pozwany otrzymał należność główną pod koniec czerwca 2013 r., jednak faktura została wystawiona w dniu 13 lipca 2013 r., z terminem zapłaty na 26 lipca 2013 r. Powódka przesunęła

więc termin zapłaty na 26 lipca 2013 r., a więc datą wymagalności roszczenia jest dzień następny po terminie zapłaty (w analizowanym przypadku 27 lipca 2013 r.), a pozew został nadany przesyłką pocztową w dniu 25 lipca 2015 r. (k.17)

Ponadto, pismem z 10 marca 2014 r. powódka ponownie przesunęła termin zapłaty do 20 marca 2014 roku. Dlatego też odsetki za opóźnienie mogą zostać naliczone dopiero od 21 marca 2014 r. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. odsetki są należne za czas opóźnienia ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. „W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.” Powódka dochodziła zasądzenia na swoją rzecz kwoty 4428 zł, zasądzono 3600 zł, zatem wygrała sprawę w 81 %. Zatem koszty procesu w 81% powinien ponieść pozwany. Na koszty w niniejszej sprawie składają się jedynie koszty opłaty od pozwu (100 zł –k.6) dlatego pozwany powinien zwrócić powódce 81% z tej kwoty, czyli 81 zł

ZARZĄDZENIE

1. Wyrok z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu R. S..
2. K.. 14 dni.